

Kurak bitki örtüsünde büyüyen canlıların sıklıkları azdır. Birbirine yakınlıkları kullandıkları kaynakların yeterliliğine göre değişebilir. Ben genellikle yalnız büyüdüm, sıkı sıkıya yanımda tuttuğum şeylerin yeterli olduğunu düşünerek. Rüzgar kurak coğrafyalara eşlik eder, sürekli sirküle olan hava nemlenecek zamanı bulamaz. Neden sıkılmadığımı çok düşünmedim. Rüzgarı ne kadar çok teninde hissedersen o kadar çevrenin kocaman bir hacimle dolduğunu düşünürsün. Dolayısıyla ağaçlar ve çalı kümelerinin arasındaki mesafeler gittikçe artar, sanki her birinin anlaştığı ve bağlı olduğu toprakta sınırları vardır. Onlara yaklaştığında birlikte hissedersin çünkü beslendiği boşluğa girmiş olursun, çok yakınında büyümeye çalışırsan büyük ihtimalle birlikte ölürsünüz. Babakale biraz böyle, her bitki tane tane, eğer su seviyesinden yukarıdaysan aralarındaki mesafe daha çok açılıyor ve bazı anlarda dağlarla sarılmış biricik yerlerde sıklaşan bitki örtüsüne rastlıyorsun. Fanatik bir his çünkü boşlukla çevrildiğinde onu dolduracak hisleri durduracak dirençle karşılaşmazsın. Denize yakın evde buluşuyorduk, benim genellikle akşamüstü çimlerin üzerine uzandığım ve gökyüzünü izlediğim yerin altında mezar varmış. Bunu sonra öğrendim, oraya yeniden geldiğimde vücudumun izi görünür olduğu için aynı yere yatmaya çalıştım. Nedense disiplinli olmam gerekiyormuş gibi hissetmiştim. Köyde savaş gururunu ve tarihini taşıyan ipuçları görebiliyorsunuz. Stratejik bir avantaj, coğrafyanın ve toprağın kullanıldığı bir zaferi herkes biliyor ama artık güncel değil dolayısıyla bunu yaşatmak için köyün merkezinde bıçak üreten bir zanaatkar var. Bıçakları öldürme özelliklerine göre tasarlamayacağına artık yemin etmiş ve biz de ordaki günlerimiz boyunca meyve ve sebze kesiyorduk. Kurak yerler sulu meyve verir. Ben 15 yaşımda bile bazen yatağa işiyordum, utandığım için arkadaşımda kaldığım zamanlarda uyumadan önce hiç su içmezdim. Su içeren besinlerin her zaman şehvetli bir eşiği vardır, belki de çevrelerinin kuraklığıyla birlikte onlar için biricik olan topladıkları suyun bir anda dışarı çıkmasıyla katlanır. Bütünüyle erotik ve muhafaza temelli bir an, sıkı sıkıya saklanan değerler dürtüldüğünde dışarıya sakince çıkmazlar. Su buranın geçim kaynağı, balıkçılık Babakale’de olmasaydı burası kendini sürdüremezdi. Dolayısıyla herkes suyun değerinin farkında. Hayatım boyunca deniz yerine ormana yakın yaşadım, bu beni daha dolaylı düşünen biri yaptı. Ormanda çizgiler gökyüzünden toprağa inerken sürekli bozulur ama denizde çok temel çizgisel bir denge vardır ve süreklidir. Yaz aşklarının masum ve doğrudan olması belki de bu yüzden. Liman buranın en yapılaşmış yeri, kaynak olduğu için oraya odaklanılan kararlar köyün diğer kısımlarını daha sakin ve sosyal yapmış. Denizle karanın birleştiği yerler liman kadar evcil değil, çoğunlukla taşlık ve deniz kestaneleriyle kaplanmış. Yüzmek isteyen birinin karadan suya geçerken sadece ısı ve yoğunluk değişkeni dışında odağını suyun altına vermesi gereken bir an. Basılan yer, yüzmeye başladığımız ve bitirdiğimiz anda önemlidir. Ne kadar yazı sevmediğimi söylesem de suyun altında dolaşırken elim tanınmayacak kadar cildimin kırıştığı anları çok

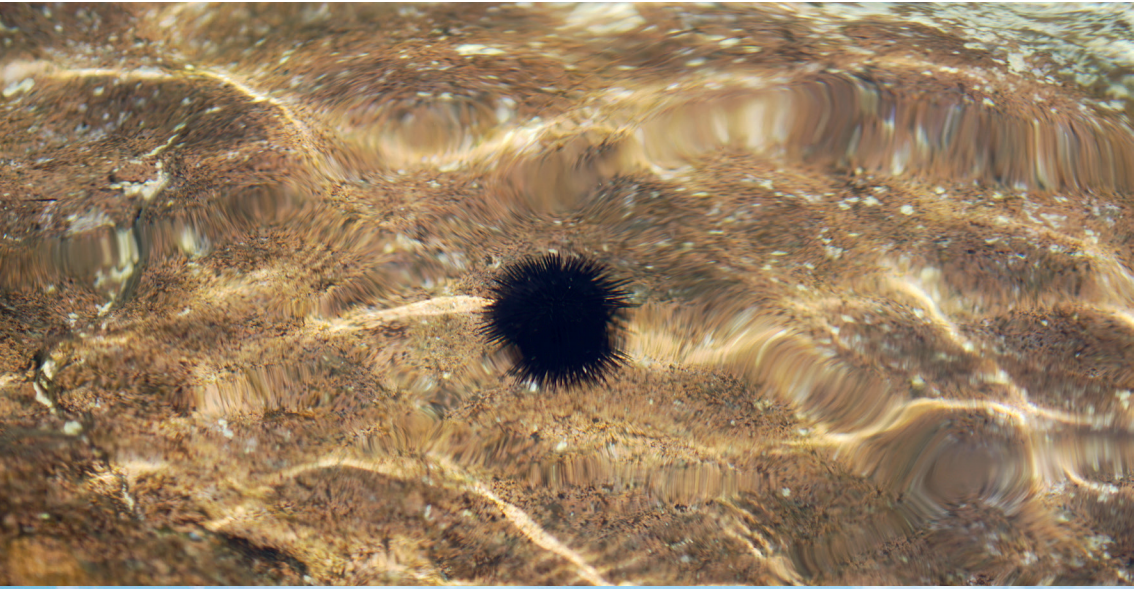
severim. Aşınım katı maddelere özeldir, mecazda zaman için kullanılır. Yazdığım zamanla Babakale'de olduğum zamanın arasından yaklaşık 3 yıl geçmiş olabilir. Hafızamın neleri taşıdığını yeni öğreniyorum. Deniz kestaneleri suya doydukları için içlerinde protein taşırlar çünkü güneş onlara ancak kırılarak ulaşabilir.

† Hayattaki en büyük başarın ne?

-Arkadaşlıklarım. Çoğu çocukluk arkadaşım hala çok yakın olduğum için şanslı (ve biraz da gururlu) hissediyorum. Seni çok uzun zamandır tanıyan ve sana kendini erde hissettiren insanlarla birlikte olmanın huzur verici bir yanı var. Çok şanslıyım ki yaklaşık 10 yıl önce İstanbul'a taşındığımdan beri birçok sanatçı ve sanat çalışanı ile açık, istikrarlı ve kırılma noktalarımızı karşılıklı paylaşabildiğimiz yeni arkadaşlıklarım oldu. Bu insanlar bana duyulduğumu, anlaşıldığımı ve desteklendiğimi hissettiriyorlar. Bu nedenle, evet, birbirimizin iyiliğini gözettiğimiz, güven üzerine kurulu bu komünitelerin bir parçası olmak hayattaki en büyük başarım.

† Bir kristal küre sana kendin, hayatın, geleceğin veya herhangi bir şey söyleyebilecek olsa, neyi bilmek isterdin?

-Berlin'de doğup, Naziler yönetimi ele geçirmeden yirmi yıl önce Almanya'dan Chicago'ya göçen (bu sayede hayattayım) büyükannem Irma hakkında bilgi edinmek isterdim. Büyükannem Los Angeles'ta ben doğmadan yıllar önce öldü. Kim olduğunu, ne yaptığını, neyi sevdiğini, neleri düşündüğünü, en sevdiği yemeğin ne olduğunu, çocukken nasıl biri olduğunu, hayallerini, kedileri mi köpekleri mi daha çok sevdiğini bilmek isterdim.

The density of beings growing on arid vegetation is low. Their distance from one another may change according to the sufficiency of the resources they use. I basically grew up alone, thinking that the things I hold onto dearly are enough. The wind accompanies arid landscapes, and the constantly circulating air does not have time to moisturize. I didn't question why I wasn't bored, the more you feel the wind on your skin the more you think your surroundings are filled with an immense volume. So the distances between the clusters of trees and plants become greater and greater as if each of them has its boundaries in the soil that they agreed on. When you get close to them you feel together because you enter the space where they feed, if you try to grow too close you will probably die together. Babakale is a bit like that, each plant is piece by piece, if you are above sea level, the distance between them gets bigger and sometimes you encounter more dense vegetation in rare patches cuddled in mountains. It feels fanatic because when you're surrounded by emptiness, there's no resistance to stop the sensations to fill it. We used to meet at the house near the sea, and I found out later that there was a grave under the place where I usually lay on the grass in the afternoon and watched the sky, and when I came back there again, I tried to lie on the same place because the trace of my body was visible. For some reason, I felt like I had to be disciplined. In the village, you can see hints of war pride and history. Everyone knows the strategic advantage, a victory using geography and land, but it's no longer relevant, so to keep it alive there is an artisan in the center of the village who makes knives. He has sworn that he will no longer craft knives for killing properties and we were cutting fruits and vegetables during our days in Babakale. Dry places produce juicy fruit. Even when I was 15, I sometimes peed in bed, and when I was staying at my friend's houses, I never drank water before going to sleep because I was embarrassed. Watery foods always have a lustful threshold, perhaps because in the aridity of their environment they endure the sudden release of the water they have collected, which is unique to them. It's a moment of total eroticism and preservation, of tightly held values that don't come out quietly when prodded. Water is the source of livelihood here, without fishing in Babakale this place would not be able to sustain itself, so everyone is aware of the value of water. All my life I have lived closer to the forest than the sea, and this has made me a more indirect thinker, in the forest, the lines are constantly distorted as they descend from the sky to the underground, but in the sea, there is a very basic linear balance and it is continuous. Perhaps this is why summer loves are innocent and direct. The harbor is the most developed part of the village, since it is the source, the decisions concentrated there have made the other parts of the village more calm and social. Where the land meets the sea is not as tame as the harbor, mostly stony and covered with sea urchins. It is a moment when swimmers focus not only on the temperature and density variables but also on the water underneath when moving from land to water. Where we

step is important at the moment we start and end the swim. No matter how much I say I don't like summer, I love the moment when my skin wrinkles so much that I don't recognize my hand while wandering underwater. Erosion is specific to solids, used metaphorically for time. About 3 years may have passed between the time I am writing and the time I was in Babakale. I'm just learning which memories I carry. Sea urchins carry protein inside them because they are saturated with water and the sun can only reach them through refraction.

†What is the greatest accomplishment of your life?

-My friendships. I feel very blessed (and kind of proud) to be still very close to most of my childhood friends. There is something soothing about being around people who have known you forever, people who make you feel at home. And since I moved to Istanbul like 10 years ago, I've been fortunate enough to meet and get close with so many fellow artist and art professional friends with whom I share a vulnerable, loyal, and cherished relationship. They make me feel heard, understood and supported. So yeah, being part of these tight-knit communities based on the grounds of trust and an investment in each other's well being is my greatest accomplishment in life.

†If a crystal ball could tell you the truth about yourself, your life, the future or anything else, what would you want to know?

-I would like to know about my grandmother Irma, born in Berlin, left Germany for Chicago two decades before the Nazis took power (so I am alive). She died in Los Angeles, years before I was born. I want to know who she was, what she did, what she liked, what she thought about, what her favorite food was, what she liked when she was a child, what her dreams were, did she prefer cats or dogs, etc... That's what I want to know.